

לבריאות והצלחת

שמואל בן זכריה וקלרה אידל. מרים בת יהושע ומרתא
פתחיה בן יאיר וחנה. חגית בת שמואל ומרים
וילדיהם דרור הלל ואשר יש'
עודד בן שמואל ומרים. מעין בת אפרים ואורלי
וילדיהם ידידיה רננה שירה אמונה
רועי בן משה ושרה. תמר בת שמואל ומרים
לרפואת חיים שמואל בן סימה
לעילוי נשמת פרל בת רבקה ע"ה

לעילוי נשמת

אלישבע שולביץ ע"ה בת יבלחט"א יעקב אליהו ושרה הורביץ

לעילוי נשמת

הבחור שמואל אלעזר ז"ל בן יבלחט"א נתן ואביבה הורביץ

מעיל של כהן גדול טמא הטעון כניסה לעזרה

כבר נתבאר שבגד שניתז עליו דם חטאת ויצא
מהעזרה ונטמא קורעים אותו לטהרו ואחר כך
מכניסים אותו לעזרה לכבסו.

אולם אם ארע כן למעיל של הכהן הגדול, אי
אפשר לטהרו [לצורך הכנסתו] על ידי קריעה, כי
נאמר, "וְעָשִׂיתָ אֶת מְעִיל הָאֵפוֹד ... לֹא יִקְרָע".

ולדעת ריש לקיש, תקנתו, שיכניסו ממנו לעזרה
פחות משלוש אצבעות על שלוש אצבעות, שבכך
אף שהוא טמא, מכל מקום לא הכניסו ממנו
לעזרה שיעור של בגד טמא, [שאיך הבגד מקבל
טומאה, אלא כשיש בו לכל הפחות, שלוש
אצבעות על שלוש אצבעות], **ומכבסים את אותו
מעט שבעזרה**, [וחוזרים ומכבסים כך את כל
הטעון כיבוס].

שיעור בגדים לטומאה

רוב הבגדים, שיעורם לקבל טומאה, כשיהיה
בהם **שלוש אצבעות** על שלוש אצבעות.

אבל בגדים עבים, או רכים שאינם ארוגים
[=**לבדים**], אינם ראויים אלא לישיבה, ולפיכך
אין שיעורם בשלוש אצבעות, אלא **בשלושה
טפחים** על שלושה טפחים. [ומכל מקום כשיהיה
בהם שיעור כזה גם חלק קטן שבהם שהוא שלוש
אצבעות חשוב הוא לקבל טומאה].

כיצד מכבסים דם חטאת [ובגד מנוגע]

אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוא, בגדים
שהצריכה תורה כיבוס, [בגד שניתז עליו דם חטאת,
שנאמר, "וְאֲשֶׁר יִזָּה מִדְּמָה עַל הַבֶּגֶד אֲשֶׁר יִזָּה עָלֶיךָ
תִּכְבֹּס בְּמָקוֹם קָדֹשׁ", ובגד שהיה בו נגע, שנאמר,
"וְכִבְּסוּ אֶת אֲשֶׁר בּוֹ הַנֶּגַע"], צריך לכבס אותם **על
ידי שבעת הסממנים הללו בסדר הזה**: (א) **רוק**
תפל. (ב) **ומי רגלים**. (ג) **ונתר**. (ד) **ובורית**. (ה)
ואהל. (ו) **וקמוניא**. (ז) **ואשלג**.

ואמר ריש לקיש, **רוק תפל מלבד מה שמכבסים
בו תחילה**, הוא מעורב גם בשאר כל הסממנים.
[ובזה מיושב איך מכניסים מי רגלים לעזרה
לצורך הכיבוס, שכן אם היו כל הסממנים בפני
עצמם, וכן מי הרגלים היו בפני עצמם, לא היה
ניתן להכניס מי רגלים לעזרה, כמו ששנינו לעניין
פיטום הקטורת, שאין מכניסים מי רגלים
לעזרה].

בשר חטאת שנתבשל בכלי

או שעירו אותו רותח לכלי

כבר נתבאר, שכלים שנתבשל בהם בשר חטאת,
יש לשברם, [אם הם כלי חרס, שנאמר, "וּכְלֵי חָרֶשׁ
אֲשֶׁר תִּבְשַׁל בּוֹ יִשָּׁבֵר"], או למרקם ולשוטפם, [אם
הם כלי נחושת, שנאמר, "וְאִם בְּכֵלֵי נְחֹשֶׁת בְּשֻׁלָה וּמִרְקָה
וְשִׁטְף בְּמַיִם"], והטעם לכך, **כי בשעה שנתבשל
בהם הבשר, נבלע ממנו לתוכם, ולאחר זמן
אכילת הבשר, נעשה הבלוע שבהם נותר**.

ואין חילוק בדבר, בין כלי שנתבשל בו הבשר,
[שבשעת הבישול נבלע מהבשר לכלי], לבין כלי
שעירו לתוכו בשר רותח, [שגם זה נבלע בכלי
בשעת העירו], שנאמר, "וּכְלֵי חָרֶשׁ אֲשֶׁר תִּבְשַׁל בּוֹ
יִשָּׁבֵר", [וסמך את "יִשָּׁבֵר" אצל "בו", ולא כתב "אם
בכלי חרס תבושל ישבר", ללמד, שאם נבלע בו מהבשר
בכל אופן שהוא, אף בעירו בלא בישול, ישבר].

ורמי בר חמא הסתפק, מה הדין כשנתבשל הבשר בכלי, ולא נבלע בו, כגון שתלה שפוד של חטאת לצלותו באויר התנור, שהבשר אינו נוגע בתנור, ואינו נבלע בו, אבל מתבשל מחום התנור, האם גם על ידי בישול זה יש לשבור כלי חרס ולמרק ולשטוף כלי נחושת, או רק כשנבלע הבשר בכלי נאמר הדין הזה.

ולכאורה, מתוך סוגית הגמרא לא נתבאר, אם נפשט הספק הזה. אולם מתוך דברי רש"י [בדף צ"ו], משמע שהספק נפשט, והסיבה שהצריכה תורה לשבור את כלי החרס, הוא רק משום שבלוע בהם איסור נותר, [ומאחר שאין דרך להוציא מהם את האיסור ישברו], אבל אין זו גזירת הכתוב לשבור כלי חרס שנתבשל בהם בשר, אף אם לא נבלע בהם. [ועיין בהערה בתחילת דף צ"ו].

פת חלבית או בשרית

פת שלשו אותה בחלב, **אסורה באכילה** [אף במלח בלבד], שמא יבואו לאוכלה בבשר.

וכן פת שנאפית עם [שומן] בשר, אסורה באכילה [אף במלח בלבד], שמא יאכלוה [בחלב, או] בכותח שיש בו חלב.

אפיית פת בתנור שנבלע בו בשר

כבר נתבאר, שפת הנאפית עם [שומן] בשר, אסורה באכילה, והוא הדין כשנאפית הפת בתנור שנבלע בו בשר, [כגון (שצלו בו בשר או) טחו אותו באליה], כי באפיה, התנור פולט לתוך הפת מהבשר הבלוע בו, ונעשית הפת כפת אפויה בבשר. ולהלן יתבאר בעזה"י, אם ניתן להכשיר תנור שנבלע בו בשר.

א. תנור של מתכת.

תנור של מתכת שנבלע בו בשר, **בהסקת התנור הוא פולט כל מה שנבלע בו, ולכן, אם יסיקוהו פעם אחת בלא בשר, מכאן ולהבא ניתן לאפות בו פת כשרה.**

ב. תנור של חרס.

לדעת רבה בר אהיליי – תנור של חרס שנבלע בו בשר, אינו פולטו מדפנותיו לגמרי לעולם, אף לא על ידי הסקה [הנחשבת כליבון], ולכן אסור לעולם לאפות בו פת. וכן דעת רב ללשון ראשון [של רב אשי], ולכן אמר, שקדרות שבלעו חמץ אין להם תקנה, להפליט מהם את החמץ, ולכן דינם בפסח לשבירה. [והברייתא המתירה את התנור על ידי הסקה, מדברת בתנור של מתכת].

ולדעת רב אשי ללשון שני – תנור של חרס שנבלע בו בשר, בהסקת התנור מבפנים, הוא פולט כל מה שנבלע בו, [כי הסקה כזו נחשבת כליבון, ובליבון החרס נעשה כחדש, ואין זה כשאר הגעלה שאינה מועילה לכלי חרס], ולכן, אם יסיקוהו מבפנים פעם אחת בלא בשר, מכאן ולהבא ניתן לאפות בו פת כשרה. ואף רב מודה לדין הזה, ואם כן, באופן הזה ניתן להכשיר קדירות שבלוע בהם חמץ, ואף על פי כן אמר רב שלא יכשירו את הקדרות אלא ישברום, כי אין ההסקה מועילה להכשיר אלא כשהיא מבפנים, אבל הסקה מבחוץ אינה מועילה, ומאחר שעל ידי הסקה מבפנים הקדרות עלולות להיפקע ולהישבר, יש לחוש שאם יתירו להכשירם בהסקה, לא יסיקו אותם מבפנים אלא מבחוץ, ולא יוכשרו כדין.

© כל הזכויות שמורות י.א.ה.

bekitsur1@gmail.com

מותר להפיץ שלא למטרה מסחרית

לקבלת קבצים אלו בוואצאפ

שלחו הודעה למספר 050-6877088

[לרכישת בקיצור על מסכת זבחים](#)

[לרכישת ספרי בקיצור באתר אמזון](#)